

Rigsdagstidende.

1852. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 211.

Tredie Sæssion.

62de Møde.

Lorsdagen den 22de Januar.

(Forts.)

Kirke- og Underviisningsministeren:

Jeg skal med Hensyn til det foreliggende Spørgsmaal blot tillade mig at gjøre den Bemærkning, at naar det ærede Thing eengang har antaget, at Loven ikke skal have den Folge at affære Communerne Afgang til at faae deres formeentlige Retskrav afgjort ved Domstolene, synes det mig besynderligt nu at ville gaae tilbage fra denne Beslutning. Det vil, forekommer det mig, gjøre et ængsteligt Indtryk, naar saaledes Thinget først har antaget, at der var et Retskrav, som ikke skulde affæres, men dog siden vender tilbage til den samme Lovbestemmelse, hvorom man har antaget, at den affaar det formeentlige Retskrav.

Mourier: Efter hvad der er udtalt af den ærede Ordfører og efter det nye Forslag, som Udvalget nu har fundet Anledning til at fremsætte, kan jeg dog ikke troe Andet, end at Thinget maa være tilbøieligt til ikke at fastholde den Tillægsbestemmelse til Lovforslagets § 1, der under den foregaaende Behandling blev vedtagen, dog ikke med stor Majoritet. Der blev imod samme fremsat endeel væsentlige Indvendinger, som Thingets Fleertal vel ikke dengang fandt afgjørende, men hvis Betydning Udvalget sees at have erkjendt i den Grad, at et nyt Forslag er fremkommet, som gaaer ud paa, at hiin Bestemmelse skulde bortfalde og en anden træde i Stedet derfor. Jeg skal ikke gjentage de Indvendinger, jeg tillod mig at gjøre gjældende imod det tidligere Forslag, og som forekom mig at være temmelig afgjørende; de ville størstedels ingen Anvendelse finde paa den Affattelse, som det ærede Udvalg nu har foreslaaet. Men naar der spørges,

om man enten skal gaae ind paa dette af Udvalget nu stillede Undringsforslag, eller paa det Forslag, der under Nr. 2 er stillet af 15 Medlemmer, og hvorefter Lovforslagets oprindelige § 1, uden noget Tillæg eller nogen nærmere Bestemmelse, skulde restitueres, da maa jeg tillade mig at bringe i Erindring, at Regeringsforslaget slet Intet indeholder om noget Forbehold for Slagelse Commune til at faae Spørgsmaalet om Byens Ret til de 4 Niende dele af Hospitalets Indtægter afgjort ved Domstolene. Det var først fra Udvalgets Side, at et Forslag herom fremkom, idet Udvalget tilføiede, at det ikke havde været i Bestielse af den fornødne juridiske Indsigt til at kunne danne sig en bestemt Anskuelse om Sagen. Paa dette Standpunkt stod derimod vistnok Ingen mindre end den høitagtede Cultusminister, og han har ogsaa om selve Retsspørgsmaalet udtalt sig med saa stor Bestemthed, som det vel er muligt, idet han sagde med rene Ord, at det er sikkert, at Slagelse By, hvis den gik til Domstolene, vilde tabe Sagen. Nu kan jeg, efter hvad jeg tidligere har tilladt mig at yttre, vistnok ikke Andet, end ganske tiltræde denne den høitagtede Ministers Anskuelse; men jeg maa tildeels netop derfor finde megen Betænkkelighed ved at tiltræde det af Udvalget stillede Forslag. Saa afgjort rigtigt det end er, naar den høitagtede Minister ved Sagens forrige Behandling yttrede, at man, ved at tage Bestemmelse om et Forbehold, som det omhandlede, maatte see hen til, om Spørgsmaalet efter sin Natur egnede sig til at gjøres til Gjenstand for Domstolenes Paakjendelse — i modsat Fald vilde det jo være en fuldkommen Forkeerthed at tage et saadant Forbehold —, saa lidet indlysende forekommer det mig, at den ærede Minister har Ret, naar han paa den anden Side ud-